

นินทาภาเถมีอนแทน้ำ ไม้ขอกขำเทมีอนแอมิตมากริดหิน

กรับหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีคนหนึ่งมีอาชีพทำนา เขามีไร่นาอยู่มากมาย แต่ภรรยาตายเสียเมื่อบุตรชายของเขามีอายุเพียงห้าขวบ ด้วยความรักลูกและเกรงว่าลูกจะได้รับความลำบาก ท่านเศรษฐีจึงไม่ยอมมีภรรยาใหม่ ด้วยกลัวว่าภรรยาใหม่จะมาข่มเหงบุตรชายของตน ท่านเศรษฐีได้พยายามถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูจนบุตรเติบโตใหญ่ จึงได้พาไปฝากให้เล่าเรียนเขียนอ่านกับพระที่วัด ลูกชายท่านเศรษฐีก็เป็นเด็กดี เชื่อฟังคำสั่งสอน ของพ่อและอาจารย์ที่สอนหนังสือทุกอย่าง ท่านอาจารย์รักใคร่มาก แนะนำสั่งสอนวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้ ประกอบกับเด็กคนนี้เป็นเด็กฉลาดหัวไว สอนอะไรก็จำได้ จึงเล่าเรียนไปได้เร็วกว่าเด็กคนอื่น ๆ ด้วยกัน

ครั้นต่อมาเมื่ออายุครบบวช ท่านเศรษฐีก็ทำพิธีอุปสมบทบุตรชายอย่างใหญ่โต มีการทำขวัญนาคร และมีมหรสพสมโภช

มากมายหลายอย่าง แหกเหวี่ยงมาช่วยงานกันอย่างคับคั่ง ยังความปลาบปลื้มแก่เศรษฐีมาก

ในระหว่างที่บวชอยู่ ท่านเศรษฐีก็เฝ้าส่งข้าวปลาอาหารมิได้ขาด และถามสารทุกข์สุขดิบอยู่ทุกเวลา แสดงความรักและเป็นห่วงบุตรชายอยู่เสมอ ครั้นเมื่อบวชครบพรรษาแล้ว บุตรชายก็บอกกับพ่อว่าจะสึก ท่านเศรษฐีก็เห็นดีด้วย เพราะจะได้ออกไปช่วยพ่อดูแลไร่นาสาโทแทนตน และนัดกับลูกว่าจะเอามาไว้บวชที่วัดไม่ต้องเดินกลับบ้านเพราะหนทางไกล

เมื่อบุตรชายเศรษฐีลาสิกขาแล้ว เศรษฐีก็เอามามารับยังที่นัดหมาย แต่บังเอิญเอามามาเพียงตัวเดียว ลืมสนิทว่าตนก็จะต้องกลับด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้เศรษฐีก็ตกลงให้บุตรชายขี่แต่คนเดียว ส่วนตัวจะเดินไป บุตรก็ไม่ยอมเพราะเห็นว่าพ่อก็แก่แล้วจะเดินไปได้อย่างไร ระยะทางก็ไกลมาก

ในที่สุด ลูกก็อ้อนวอนให้พ่อขี่มาไป โดยอ้างเหตุผลว่า ถ้าตัวขี่มาให้พ่อเดินชาวบ้านเห็นก็จะว่าเอาได้ เพราะตนยังหนุ่มแน่น แข็งแรงกว่าพ่อ แต่กลับเอาเปรียบพ่อเป็นการไม่สมควร ตกลงสองพ่อลูกก็ออกเดินทางไปด้วยกัน

ครั้นเดินทางไปได้สักเล็กน้อย ก็มีหญิงสาวผู้หนึ่งเดินผ่านมาเห็นทิดสึกใหม่เดินจูงม้า ส่วนคนแก่ขี่ม้า ก็รู้สึกสงสารทิดสึกใหม่ จึงพูดเปรยขึ้นว่า

“แก่แล้วยังไม่มีความคิด ปล่อยให้ลูกลำบาก ตัวเองเอาแต่ความสบาย พุทโธ่ อุตส่าห์บวชเรียนให้ยังไม่เห็นใจอีก คนอะไรใจร้ายนัก” พูดแล้วหญิงสาวผู้นั้นก็เดินผ่านไป

เศรษฐีไต้ยีนดั่งนั้น ก็สะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง รีบลงจากหลังม้า แล้วบอกกับบุตรชายว่า

“อ้ายทิด ถ้าจะไม่ได้เรื่องเสียแล้ว เอ็งมาขี่ม้าแทนพ่อเถอะวะ แม่คนนั้นแกด่าพ่ออย่างสาตเสียเทเสียเลย ไต้ยีนใหม่ล่ะ”

ลูกชายตอบว่า “ใจเย็น ๆ นะพ่อ นิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น เชื่ออะไรกับเสียงชาวบ้าน”

“เฮ้ย เจ้าไม่ต้องพูดอะไรหรอกวะ รีบมาขึ้นม้าเถอะ ถึงอย่างไรพ่อก็ไม่ยอมขี่แล้ว”

ในที่สุด ลูกชายทนพ่อรบเร้าไม่ได้ก็ขึ้นขี่ม้า ส่วนพ่อเดินจูงม้าไป พอไปได้สักครู่ใหญ่ ๆ ก็พบหญิงแก่ ๆ เดินสวนทางมา พอผู้หญิงแก่นั้นเลี้ยวมาเห็นสองพ่อลูก ก็รู้สึกสงสารท่านเศรษฐี เพราะอายุก็มากแล้ว แต่กลับต้องเดินจูงม้า ส่วนลูกกำลังหนุ่มแน่น กลับนั่งสบายใจเฉิบอยู่บนหลังม้า รู้สึกหมั่นไส้เป็นกำลังจึงด่าเปรย ๆ ขึ้นว่า

“คนอัปรีดิ์ บวชเรียนเสียผ้าเหลือง ไม่รู้จักกตัญญูต่อพ่อแม่ ตัวเองหาแต่ความสบาย ปล่อยให้พ่อลำบากเดินจูงม้าอยู่ได้ คนอาไ้” แล้วหญิงแก่นั้นก็เดินผ่านไป

บุตรชายเศรษฐีนั่งหน้าซีดอยู่บนหลังม้า ทำหน้าเหมือนกับถูกตบอย่างแรง แล้วรีบกระโดดลงมาจากหลังม้าพูดว่า

“ฉันว่าแล้วใหม่ล่ะพ่อ โดนดีจนได้ บอกพ่อแล้ว พ่อก็ไม่เชื่อ เห็นหรือยังล่ะพ่อ ฉันโดนเข้าเต็มหน้าเขียว รदन้ามต์อีกเจ็ดวัดก็ยังไม่หายชวย”

“ทำใจดี ๆ นำอ้ายทิด อย่าเพ่งไวยวายไป เราช่วยกันคิดดี

กว่าว่าจะทำอย่างไรดี ชาวบ้านเขาจึงไม่ตำราอีก”

“เอาอย่างนี้ไหมล่ะพ่อ” ลูกชายออกความเห็น

“จะเอาอย่างไรวะ้ายทิด ไหนลองว่าไปซิ”

“ก็เอาอย่างนี้สิพ่อ ชีมันทั้งสองคนเลย แล้วดูซิว่าชาวบ้าน
จะว่าอย่างไรอีก”

“เออ เข้าทีเหมือนกัน” ท่านเศรษฐีเห็นด้วย

ครั้นแล้วสองพ่อลูกก็ขึ้นขี่ม้าพร้อมกันทั้งสองคน โดยพ่อ
ขี่อยู่ตอนหน้า ลูกอยู่ข้างหลัง ออกเดินทางต่อไป

เมื่อเดินทางไปอีกสักครู่ใหญ่ ก็มีชายชราเดินสวนมา ชาย
ผู้นั้นมองหน้าสองพ่อลูกเป็นเชิงตำหนิ แล้วพูดเปรย ๆ ขึ้นว่า

“คนอะไรไม่มีความคิด ทั้งหัวหงอกหัวดำ ไม่ได้มีความ
เวทนาต่อสัตว์มั่งเลย ม้าตัวเดียวดันขี่ขึ้นไปได้ตั้งสองคน คน
พรรค์นี้ตายแล้วคงไปอยู่นรกแน่” ว่าแล้วชายชรานั้นก็เดินผ่าน
ไปโดยไม่ยอมเหลียวหลังกลับมาดูสองพ่อลูกเลย

สองพ่อลูกทำหน้าอย่างบอกไม่ถูก จะหัวเราะก็ไม่ใช
ร้องไห้ก็ไม่เชิง ในที่สุด ลูกก็กล่าวขึ้นว่า

“ทำยังไงดีล่ะพ่อ ฉันนะจนปัญญาแล้ว โดนทั้งขึ้นทั้งล่อง
ไม่รู้จะทำอย่างไรถูกแล้ว”

“ลองดูอีกทีเถอะวะ อ้ายทิดอย่าเพิ่งท้อใจเลย คราวนี้เรา
ไม่ขี่มันทั้งสองคนละ ช่วยกันจูงมันไปก็แล้วกัน”

ว่าแล้วสองพ่อลูกก็ช่วยกันจูงม้าเดินไปอย่างเงียบ ๆ และ
รีบเดินทางเพื่อจะให้ถึงบ้านเสียเร็ว ๆ แต่เดินทางต่อไปได้ไม่ไกล
เท่าไรนัก ก็มีเด็กหนุ่ม ๆ กลุ่มหนึ่งเดินสวนมา เด็กหนุ่มกลุ่มนั้น

มองสองพ่อลูกอย่างสงสัย แล้วเด็กคนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า

“เฮ้ย! ดูสองคนพ่อลูกนั่นซี มีมากลับไม่ซี้ตันจงไปได้ กัน สงสัยว่าถ้าไม่บ้าก็คงเมาแน่ ๆ”

“เออ ท่าจะจริง แดดกำลังร้อนเสียด้วย” เด็กอีกคนหนึ่ง กล่าวเสริมขึ้น

แล้วเด็กกลุ่มนั้นก็หัวเราะเฮฮาเดินผ่านไป นาน ๆ ก็หัน กลับมาดูสองพ่อลูกสักครั้ง จนกระทั่งเดินลับหายไป

สองพ่อลูกหยุดยืนอยู่กับที่ มองตากันอย่างงุนงงแล้วก็ กลับหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วกล่าวขึ้นว่า

“ทำไงดีล่ะพ่อ เราถูกด่ามาตลอดทาง ไม่ว่าจะซี้คนเดียว ซี้ สองคน หรือไม่ซี้เลย ก็ถูกด่าทั้งนั้น ฉันทเห็นจะต้องหยุดยืนอยู่ที่นี่ ไม่ยอมเดินทางต่อไปแล้ว ขึ้นไปก็คงถูกด่าอีก”

เศรษฐีหัวเราะด้วยความพอใจ แล้วกล่าวตอบว่า

“ถ้าเจ้าซึนยืนอยู่ที่นี่ก็คงจะถูกด่าอีก คนเราลงจะหาเรื่อง ด่ากันแล้ว ถึงทำอย่างไรก็ต้องหาเรื่องด่าจนได้ เอาอย่างนี้ดีกว่า เราซี้มั่วด้วยกันทั้งสองคนเลย ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง ถือเสียว่า นินทาทะเลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมารีดหิน ถ้า เราซึนฟังเสียงนินทาของคนพวกนี้เราคงทำอะไรไม่ได้”

“อ้อ จริงของพ่อ ต่อไปนี้เห็นจะพอกันที ชาวบ้านจะว่า อย่างไรก็ช่าง เราออกเดินทางต่อไปเถอะพ่อ”

ว่าแล้วสองพ่อลูกก็ขึ้นม้าออกเดินทางไปสู่บ้านของตน โดยไม่ฟังคำชาวบ้านที่ผ่านไปมาจะด่าว่าอย่างไรอีกเลย

ทวิใครทิมัน

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีผู้หนึ่งมีบุตรสาวอยู่คนเดียว รูปร่างสวยงามเป็นที่ต้องตาชายทั้งหลายในละแวกบ้าน นอกจากนั้นยังมีนิสัยใจคอดีโอบอ้อมอารี จึงเป็นที่รักใคร่เมตตาของคนทั่วไป

ครั้นเมื่อบุตรสาวเติบโตอยู่ในวัยที่จะแต่งงานได้ ท่านเศรษฐีจึงคิดจะจัดการแต่งงานลูกสาวเสียที่จะได้พินหัว่ง เมื่อจะตายก็ได้ตายอย่างนอนตาหลับ แต่ท่านเศรษฐีเป็นคนโลภมาก อยากได้บุตรเขยเป็นคนมั่งมี ดังนั้น เมื่อมีคนมาขอบุตรสาวของตน ท่านเศรษฐีจึงเรียกค่าสินสอดทองหมั้นเป็นเงินจำนวนมาก จนไม่มีใครกล้ามาทาบทามบุตรสาวท่านเศรษฐีได้

เนื่องจากบุพเพสันนิวาส บุตรสาวท่านเศรษฐีก็ได้พบกับชายหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งอยู่ในละแวกบ้านนั้น เขาเป็นคนจนแต่มีนิสัยขยันขันแข็ง ทำมาหากินตัวเป็นเกลียว หนุ่มสาวคู่นี้รักกันมาก

แต่ฝ่ายชายไม่กล้าไปขอ เพราะไม่มีเงินพอจะให้ค่าสินสอดทองหมั้นได้

ในที่สุด บุตรสาวท่านเศรษฐีก็นำความเรื่องนี้ไปบอกกับพ่อ ท่านเศรษฐีโกรธมากที่ลูกไม่รักดี ไปรักกับชายยากจนเช่นนั้น จึงคิดอุบายที่จะทรมานชายหนุ่มนั้นให้รู้จักเข็ดหลาบที่ไม่รู้จักเจียมตัว จึงแกล้งบอกกับลูกสาวว่า จะให้ลูกสาวแต่งงานกับชายจน ๆ ก็เกรงชาวบ้านจะว่าเอา แต่เพื่อป้องกันคำครหาเสียหาย ท่านเศรษฐีก็คิดว่า ควรจะป่าวประกาศไปให้ทั่วตำบลนั้นว่า ถ้าใครสามารถทนแช่น้ำในบ่อที่บ้านของเขาได้ตลอดคืน ก็จะทำให้แต่งงานกับบุตรสาวของเขา บุตรสาวได้ยินดังนั้นก็ดีใจอย่างยิ่งรีบไปบอกคนรักของตนให้รู้

ครั้นแล้วในวันต่อมา ท่านเศรษฐีก็ได้ให้คนไปป่าวประกาศทั่วทั้งตำบลถึงเรื่องนี้ ปรากฏว่าในตอนสายวันนั้นได้มีชายหนุ่มและไม่หนุ่มมาสมัครแข่งขันกันอย่างแน่นหนา ท่านเศรษฐีจึงได้นัดให้พวกนั้นมาเพื่อทดสอบความสามารถของตน

ในขณะนั้นเป็นฤดูหนาวอากาศเย็นจัด น้ำในบ่อเย็นเหมือนกับน้ำแข็ง แต่บรรดาหนุ่ม ๆ เหล่านั้นหาได้เกรงกลัวต่อความหนาวเย็นไม่ เพราะหวังจะได้แต่งงานกับบุตรสาวเศรษฐีซึ่งทั้งสวยทั้งรวย ต่างคนต่างก็กระหิ้มใจไปตาม ๆ กัน และคอยดูว่าใครจะเป็นคนโชคดี

เมื่อถึงกำหนดนัด ชายหนุ่มทั้งหลายก็ทยอยกันมาทดสอบความสามารถไม่ขาดสาย แต่ก็ไม่มีใครทนความหนาวเย็นของน้ำบ่อนั้นได้เกินกว่าหกชั่วโมงสักคนเดียว บางคนอยู่เพียงชั่วโมง

เดียวก็ยอมแพ้ มีบางคนทนแข็งใจอยู่ได้ไม่นานก็ต้องหามขึ้นมา
รักษาพยาบาลกัน จึงทำให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายไปตาม ๆ กัน

ครั้นเมื่อถึงกำหนดที่ชายหนุ่ม ซึ่งเป็นคู่รักของบุตรสาว
เศรษฐีเข้าทำการแข่งขัน บุตรสาวของเศรษฐีก็เตรียมเอาฟาง
และหญ้ามากองริมบ่อ เมื่อชายหนุ่มลงไปแช่น้ำอยู่ในบ่อแล้ว
หญิงสาวก็เริ่มสูมไฟให้ค่อย ๆ ลุกทีละน้อย ๆ แล้วค่อย ๆ เอาฟาง
ป้อนเข้าสู่กองไฟอยู่เรื่อย ๆ ไม่ให้ไฟดับ ขณะเดียวกันก็คอยพูดจา
ปลุกปลอบใจหนุ่มคู่รักอยู่เสมอ จนทำให้ชายหนุ่มเพลิดเพลิน
จนถึงกับลืมความหนาวเหน็บ

ในที่สุด ชายหนุ่มผู้นี้ก็สามารถทนอยู่ในบ่อนั้นจนถึง
รุ่งเช้าตามกติกาของท่านเศรษฐีทุกประการ

รุ่งเช้า ท่านเศรษฐีได้ทราบ ว่า ชายหนุ่มคู่รักของลูกสาว
ตนสามารถทนอยู่ในบ่อน้ำครบตามสัญญาได้ก็ไม่พอใจ เพราะตน
ไม่ต้องการคนยากจนมาเป็นลูกเขย เพราะกลัวจะมาทำลายทรัพย์
สมบัติของตนหมด จึงไม่ยอมให้บุตรสาวแต่งงานตามที่ตกลงกันได้
โดยอ้างว่าบุตรสาวทำผิดกติกา เพราะเอาไฟไปจุดไว้ข้าง ๆ บ่อน้ำ
จึงทำให้ชายผู้นั้นทนความหนาวเย็นของน้ำในบ่อได้ ชายหนุ่ม
จึงกลับไปด้วยความเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่หญิงสาว
บอกกับเขาว่าไม่ต้องเสียใจหรอก เธอจะหาทางทำให้พ่อยินยอม
ให้จงได้

วันต่อมา ลูกสาวยกสารับกับข้าวไปให้ท่านเศรษฐีผู้เป็น
พ่ออย่างเคย กับข้าววันนั้นมีแกงส้มผักมะรุมอาหารโปรดของ
ท่านเศรษฐีด้วย เมื่อท่านเศรษฐีตักน้ำแกงขึ้นชิมดูก็สะดุ้ง เพราะ

แกงนั้นไม่มีรสเปรี้ยวเลยแม้แต่หยด เศรษฐีจึงเรียกลูกสาวออกมาแล้วถามว่า

“อีหนู ใครเป็นคนแกงส้มวะ”

“ฉันเองจะพ่อ” ลูกสาวตอบ

“เอ็งใส่ส้มมะขามหรือเปล่าวะ”

“ใส่จะพ่อ” นางตอบพร้อมกับอมยิ้มน้อย ๆ

“ใส่ยังไฉะ ข้าไม่เห็นมันจะมีรสเปรี้ยวเลยสักนิด เอ็งใส่ส้มใส่หรือเปล่าวะ”

“ไม่ลืมหรอกพ่อ ฉันใส่กะมือของฉันทเองทีเดียว”

“เอ็งใส่น้อยเกินไปละซี”

“ไม่น้อยนาพ่อ ฉันใส่ตั้งก้อนใหญ่”

“เอ! เอ็งใส่ยังไฉะมันถึงได้ไม่เปรี้ยวเลย”

“ฉันใส่ไว้ที่ก้นถ้วยไฉะพ่อ พ่อลองเอามือคลำดูซี” ว่าแล้วก็นั่งอมยิ้มอยู่ไปมา

ท่านเศรษฐีชักเอะใจ จึงเอามือคลำดูที่ก้นถ้วย ก็พบว่ามีส้มมะขามเปียกก้อนใหญ่ติดอยู่ที่ใต้ก้นถ้วย จึงร้องถามขึ้นด้วยความโมโหว่า

“เอ๊ะ! นี่มันยังไฉะวะ”

แต่ลูกสาวไม่ฟังรีบหลบเข้าไปอยู่เสียในครัว ดังนั้น ท่านเศรษฐีจึงค่อย ๆ แกะเอาส้มมะขามเปียกใส่ลงไปแกงส้มแล้วลงมือรับประทานอาหาร ในใจก็นึกว่า วันนี้ลูกสาวของเราเป็นอะไรไป จึงมีท่าทีแปลก ๆ เช่นนั้น

ครั้นกินข้าวเสร็จแล้ว ลูกสาวก็ยกของหวานออกมาให้อีก

คราวนี้เป็นลูกบัวตัมน้ำตาลของโปรดของท่านเศรษฐีเหมือนกัน
ท่านเศรษฐีนึกในใจว่า ลูกสาวเราคนนี้ดี รู้จักพอทุกอย่าง เสียแต่
ว่าหัวตื้อเหลือเกิน แต่แล้วท่านเศรษฐีก็สะดุ้งสุดตัวเมื่อตักลูกบัว
ตัมน้ำตาลเข้าปาก เพราะมันจืดชืดเหมือนไม่ได้ใส่น้ำตาลเลย
แม้แต่บ่อย จึงเรียกลูกสาวมาถามด้วยความโมโหจัดว่า

“อีหนู ลูกบัวนี้ถ้าจะเป็นฝีมือของเอ็งอีกละซี”

“ใช่จะพอ หวานเกินไปไหมพอ” ลูกสาวพูดยิ้ม ๆ

“หวานกะผิอะไรกัน ข้าสงสัยว่าเอ็งใส่น้ำตาลหรือเปล่า”

“ใส่นะ ๑ เลยพอ ฉันรับรอง”

“ถ้าจะใส่วีที่กันด้วยอีกละซี”

“แหม! พอทยแม่จนจิงเลย ยิ่งกับตาเห็นแน่ะ” ลูกสาวพูด
แล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

เศรษฐีหนึ่งนั่งไปสักครู่หนึ่ง แล้วก็กล่าวขึ้นด้วยความสงสัย
ว่า

“นี่! อีหนู วันนี้เอ็งเป็นอะไรไปวะ แกงส้มเอ็งก็ใส่มะ
ขามที่กันด้วย พอทำลูกบัวตัมเอ็งก็เอาน้ำตาลใส่วีที่กันด้วย
อีก เอ็งลองเล่าให้พ่อฟังทีซิว่าเรื่องราวมันเป็นอย่างไร เอ็งจึงได้
ทำอะไรแปลก ๆ เช่นนี้หือ”

ลูกสาวยิ้ม แล้วตอบว่า

“ไม่มีอะไรหรอกพ่อ เรื่องมันมีอยู่นิดเดียวเท่านั้น แกงที่
ใส่มะขามไว้กันด้วยมันก็ไม่เปรี้ยว ลูกบัวตัมใส่น้ำตาลที่กัน
ด้วยก็ไม่หวานใช่ไหมล่ะพ่อ แล้วที่ฉันไปจุดไฟไว้ริมบ่อน้ำจะทำ
ให้คนที่อยู่ในน้ำอุ่นได้อย่างไร พ่อลองคิดดูซิ”

ท่านเศรษฐีนั่งอิงไปครู่ใหญ่ เมื่อถูกลูกสาวถามขึ้นเช่นนั้น และรู้ทันทีว่าลูกสาวแกล้งเปิดกับตัว แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะที่จริงก็ถูกของลูกสาวแล้ว จึงกล่าวออกมาอย่างแน่ใจว่า

“เออ ที่ใครก็ที่มันวะ ข้ายอมแพ้เอ็ง เอ็งไปบอกคู่รักของเอ็งให้มาสู่ขอได้ในวันพรุ่งนี้นะ ถ้าหากพันพรงนี้ไม่มา ข้าอาจจะเปลี่ยนใจได้”

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ล่ะพ่อ”

ลูกสาวรับคำอย่างดีใจ แล้วเดินตัวปลิวออกจากบ้านไปทันที

ปลาหมอตายเพราะปาก

กริ๊บ หนึ่งนานมาแล้ว ณ ตำบลหนึ่ง มีชายชราคนหนึ่งชื่อลุงแจ้ เป็นผู้มีฝีมือในการทำกะแซ่ได้ยอดเยี่ยมเป็นที่ติดอกติดใจของชาวบ้านละแวกนั้น แต่การทำกะแซ่เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง เจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองและกำนันผู้ใหญ่บ้านพยายามจับกุมหลายครั้งหลายหนแล้ว ก็ยังไม่มีหลักฐานอะไรพอที่จะบ่งชี้ว่าลุงแจ้ทำกะแซ่ขาย แต่ในหมู่ชาวบ้านรู้กันดีว่าลุงแจ้มีอาชีพอะไร

เจ้าหน้าที่พยายามที่จะจับลุงแจ้มาหลายครั้งแล้ว แต่ลุงแจ้ก็ซ่อนของกลางได้อย่างมิดชิด ไม่เคยมีใครหรือแม้แต่เจ้าหน้าที่คนใดค้นพบเลย ด้วยเหตุนี้ ลุงแจ้จึงดำรงชีวิตอยู่ด้วยการทำกะแซ่ขายตลอดมา ไม่ว่าจะมืงานมีการที่ใด ไม่ว่าจะป็นงานศพหรืองานเทศกาลต่าง ๆ มักจะมีกะแซ่ของลุงแจ้เข้าไปร่วมงานกับเขาแทบทุกครั้ง

อยู่มาวันหนึ่ง เป็นวันสุกดิบงานบวชนาคลูกชายกำนัน ในงานนี้ปรากฏว่าไม่มีกะแซ่เลี้ยง เพราะกำนันไม่เล่นด้วย โดยถือว่าเป็นการผิดกฎหมาย มีแต่เหล้ารัฐบาลเลี้ยงตามปกติ ในงานนี้ลุงแจ้ก็มาช่วยงานกับเขาด้วยเหมือนกัน แก่เที่ยวทักทาย ใครต่อใครให้รุ่นไปหมด แก่เดินไปทางไหนก็มีแต่คนทักทายและชวนดื่มอยู่ตลอดเวลา จนลุงแจ้เมาแทบจะครองสติไม่ได้ แก่เดินโซซัดโซเซไปตามเรื่อง ปากก็บรรเลงเพลงต่าง ๆ ตามแต่จะนึกได้ จนกระทั่งตึกตักแกจึงได้เดินกลับบ้าน โดยมีพรรคพวกที่เป็นแฟนกะแซ่ของแกตามไปเป็นพรวน

รุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันบวชนาคลูกชายกำนัน ลุงแจ้ก็มาช่วยแต่เช้าและเริ่มเมาแต่เช้าเหมือนกัน แต่ก็นับว่าแปลกมากทีเดียว ที่ลุงแจ้แม้จะเมาแสนเมา แก่ก็ไม่เคยเอ่ยถึงที่ซ่อนกะแซ่ของแกเลย ถึงใครจะไปเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ บ้านแก ก็ไม่มีใครทราบว่ากะแซ่ซ่อนกะแซ่ไว้ที่ไหน เจ้าพนักงานเคยไปลอบซุ่มอยู่ที่บ้านแกตลอดคืน ก็ยังไม่ทราบว่ากะแซ่ซ่อนกะแซ่ไว้ที่ไหน

ในวันนี้อเอง ท่านกำนันได้แนะนำให้ลุงแจ้รู้จักกับหลานชายของแก ซึ่งเพิ่งจะมาจากตัวจังหวัด ลุงแจ้รู้สึกว่านุ่มคนนี้ช่างถูกชะตากับแกเสียจริง ๆ แก่คุยอะไรไม่เคยขัดคอเลย แถมยังยกยอแกทุกครั้งไป ครั้งหนึ่งชายหนุ่มถามแกว่

“เขาลือกันว่า ลุงทำกะแซ่ได้เก่งมากจริงไหมลุง”

“ไม่ใช่ข่าวลือหรือกฟ่อกนุ่ม ฉันมือแน่นจริง ๆ นั่นแหละ”

ลุงแจ้พูดด้วยเสียงของคนลึนไก่จะเริ่มจะสั่นเพราะความเมา

“ฉันอยากจะถามอะไรลุงสักอย่างหนึ่งจะได้ไหมลุง” ชาย

หนุ่มพูดต่อไป

“ได้ซีหลานชาย จะถามอะไร ี่ หลายอย่างก็ได้พ่อหลานชายคุยถูกคอฉันมากเหลือเกิน”

“ลุงทำกะแช่อย่างนี้ไม่กลัวตำรวจจับรึ?”

“กลัวทำไมตำรวจ ลุงทำมาตั้งนานแล้ว ใคร ี่ ก็จับไม่ได้ ลุงไม่มีของกลางให้เขาจับ เขาก็จับไม่ได้”

“ลุงนี่เก่งมากนะ ที่ซ่อนของกลางได้มิดชิดดีจนเจ้าหน้าที่ค้นไม่พบ”

“เออ! อ้ายหลานชาย การหาเงินอย่างนี้นั้นจะต้องมีไหวพริบ ขึ้นชื่อ ี่ ซ่ำ ี่ เป็นติดตะรางแน่ ี่”

“ฉันก็เห็นด้วยกับลุง และชักจะเห็นจริงเสียแล้วซีว่าลุงเก่งจริง ฉันเคยได้ยินแต่ข่าวลือ ที่แรกก็ไม่เชื่อกคิดว่าพวกชาวบ้านไม่กันเล่น ี่”

“อ้ายหลานชายเอ๊ย เรื่องอย่างนี้จะเชื่อใครง่าย ี่ ไม่ได้ มันจะต้องดูด้วยตาจึงจะรู้ข้อเท็จจริง”

“แหม ลุงพูดมีปรัชญาเสียด้วย” ชายหนุ่มหยอดเข้าไปอีก

ลุงแหมยิ้มตลอดเวลาที่ถูกชมซึ่ง ี่ หน้า แล้วแกก็พูดอ้อแอ้ด้วยฤทธิ์สุรา

“อ้ายหลานชาย เอ็งพูดถูกใจลุงมาก อย่างนี้ลุงรักตายเลย เอาอย่างนี้ดีกว่า เตียวบวชนาคเสร็จแล้วเอ็งไปกับลุง ลองตีเมกะแช่ของลุงสักหนอยเถอะวะ ดูทีหรือวาร์สจะเหมือนที่เขาเล่าลือกันหรือเปล่า”

“จะดีหรือลุง เตียวตำรวจรู้แถวเข้าจะเดือดร้อนนะลุงนะ”
ชายหนุ่มพูดแล้วก็ยิ้มด้วยความดีใจ

“โฮ! เรื่องเล็กน้อยหลานชาย ใครจะมารู้ มีแต่เอ็งกับข้าสอง
คนเท่านั้น จริงไหมล่ะอ้ายหนุ่ม”

“จริงจ๊ะลุง” ชายหนุ่มรีบสนับสนุนทันที แล้วก็ชวนลุงแจ้
คุยถึงเรื่องอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ลุงแจ้ก็คุยโวเรื่อยไปตาม
ประสาของแก

หลังจากบวชนาคเสร็จแล้ว ลุงแจ้ก็พาชายหนุ่มไปที่บ้าน
ของแก ขณะนั้นพวกชาวบ้านแถวนั้นจะเดินตามแกไปด้วย แต่
แกไม่ยอมจึงไล่พวกนั้นกลับหมด แล้วแกจึงพาชายหนุ่มเดิน
ลัดเลาะตรงไปยังบ้านของแก เมื่อไปถึงก็จัดแจงเชื้อเชิญชาย
หนุ่มนั่งในบ้าน แล้วแกก็หายเข้าไปในบ้านสักครู่ก็กลับมาพร้อม
ด้วยกระบอกใส่กะแซ่ แล้วยื่นให้ชายหนุ่มด้วยความเต็มใจ แล้ว
กล่าวว่า

“เฮ้า ลองชิมดูหน่อยซิ พ่อหลานชาย”

ชายหนุ่มรับกระบอกมาดื่มแล้วพูดว่า

“แหม รสดีจังลุง” แล้วกล่าวเสริมต่อไปว่า

“ในย่านนี้เห็นจะไม่มีใครเกินลุงเป็นแน่”

ลุงแจ้ยิ้มแก้มแทบปริที่ชายหนุ่มพูดแทงใจดำ แล้วพูดต่อ
ไปว่า

“เตียวลุงจะพาเอ็งไปดูที่เก็บกะแซ่ของลุง แต่เอ็งอย่าไป
บอกใครนะ ข้าติดตารางเมื่อแก่แน่ ๆ”

“เชื่อฉันเถอะลุง ฉันสัญญาว่าจะไม่บอกใครเลย” ชายหนุ่ม

รับคำอย่างแข็งขัน

ลุงแจ้ลุกขึ้นพร้อมกับชวนชายหนุ่มเข้าไปข้างในบ้านด้วยกัน แล้วพาชายหนุ่มเข้าไปดูที่เก็บกะแซ่ ชายหนุ่มตกตะลึง ไม่คิดว่าลุงแจ้แจะเก็บกะแซ่ไว้ในกระบอกไม้ไผ่ที่แก็ใช้ทำชื้อบ้านของแก็นั่นเอง

ชายหนุ่มกล่าวชมเชยออกมา

“แหม! ลุงนี้เก่งจริง ๆ เข้าใจซ่อนเสี้ยด้วย ตำรวจหมดปัญญาเลย”

ลุงแจ้ยิ้มอย่างภาคภูมิแล้วพูดว่า “เรื่องพรรค์นี้แก็บนี้เขายกนิ้วให้ลุงทั้งนั้น ถ้าไม่แน่จริงลุงไม่อยู่มาจนแก็หรงกะ” ว่าแล้วแก็หัวเราะด้วยความชอบใจ

ชายหนุ่มคุยอยู่กับแก็อีกพักหนึ่งก็ลากลับ ก่อนจะกลับลุงแจ้ได้กำชับชายหนุ่มอีกครั้งว่า ห้ามไม่ให้ไปบอกใคร ชายหนุ่มก็รับคำอย่างแข็งขัน

รุ่งเช้าก่อนที่ลุงแจ้จะตื่นนอน เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบร้อยโท พลตำรวจสองคน และกำนันกับผู้ใหญ่บ้านก็มาพร้อมกันที่บ้านลุงแจ้ พอลุงแจ้เห็นหน้านายร้อยตำรวจโทหน้าตาก็ถึงกับสะดุ้ง แล้วตรงออกมาอย่างละห้อยว่า

“ตายแล้วกู ปลาหมอตายเพราะปากแท้ ๆ”

นายร้อยตำรวจโทผู้นั้นก็คือ ชายหนุ่มคนที่มากินกะแซ่ด้วยกันเมื่อเย็นวานนั่นเอง เขาตรงไปเชิญลุงแจ้ไปโรงพักพร้อมกับกะแซ่ของกลาง ลุงแจ้เดินคอตกพูดอะไรไม่ออกเลยสักคำ

โศกมากตามหา

กรับ หนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีผู้หนึ่งมีลูกสาวอยู่สองคน ส่วนภรรยาได้ตายจากไปนานแล้ว เศรษฐีผู้พ่อรักลูกสาวสองคนนี้ไม่เท่ากัน คนพี่เป็นคนช่างเจรจา รู้จักนอเลาะเอาอกเอาใจ พ่อจะว่าอะไรก็คล้อยตามทุกอย่าง จึงทำให้เศรษฐีรักมาก อยากได้อะไรพ่อก็ให้ทุกอย่างไม่เคยขัดข้อง ส่วนคนน้องเป็นคนไม่ค่อยพูดค่อยจา เป็นคนเจ้าความคิด จะพูดจะทำสิ่งใดก็ต่อเมื่อได้ใคร่ครวญดูแล้วว่าเป็นสิ่งที่ดีที่งาม ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม พ่อจึงไม่ค่อยชอบนัก เพราะเข้าใจว่าเป็นคนหัวรั้นอวดดี ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ใหญ่

ดังนั้น เวลาบุตรสาวคนเล็กจะออกปากขอสิ่งใด ๆ กับพ่อจึงมักไม่ค่อยได้ เมื่อครั้งที่แม่มีชีวิตอยู่ บุตรสาวคนเล็กเป็นที่รักใคร่ของแม่มาก เพราะมีนิสัยคล้ายกับแม่ แต่เมื่อแม่ตายแล้วก็ไม่มีใครเอาใจใส่ ประกอบกับพี่เป็นคนอิจฉาริษยาน้อง กลัวว่า

เมื่อพ่อรักน้องมากกว่าตัวแล้ว พ่อคงจะยกสมบัติให้แก่้องมากกว่าที่จะยกให้แก่ตัว ดังนั้น พี่จึงหาทางกลั่นแกล้งน้องต่าง ๆ นานา นอกจากนั้นยังหาทางยุพ่อให้เกลียดชังน้องโดยที่พ่อเองก็ 'ไม่รู้' ด้วยเหตุนี้เอง ท่านเศรษฐีจึงหลงเข้าใจผิดคิดว่าลูกสาวคนโตเป็นคนดี เรียบร้อย ว่านอนสอนง่าย ส่วนน้องสาวเป็นคน 'ตื้อรั้น' อวดดี

ครั้นต่อมาไม่นานนักเศรษฐีก็ถึงแก่กรรม และยกสมบัติส่วนใหญ่ให้แก่ลูกสาวคนโต ส่วนลูกสาวคนเล็กได้บ้างเล็กน้อย แต่พี่สาวหาได้พอใจไม่ ถึงตนจะได้ทรัพย์สมบัติส่วนใหญ่ก็ตาม เพราะใจจริงของตนนั่นต้องการจะได้ทรัพย์สมบัติของพ่อแต่เพียงผู้เดียว เมื่อเป็นเช่นนี้จึงแกล้งทำอุบายบอกกับน้องว่า พ่อของเรา ก็ตายไปแล้ว เหลือกันอยู่เพียงสองคนพี่น้องเท่านั้น ต่อไปนี้เราควรจะรักใคร่กลมเกลียวกันให้ดี อย่าให้ชาวบ้านครหา นินทาได้ว่า พ่อพ่อตายพี่น้องก็แย่งสมบัติกันทันที น้องฟังดังนั้น ก็พาเชื่อคิดว่าพี่สาวคงจะกลับตัวเป็นคนดีแล้ว จึงได้มอบทรัพย์สมบัติส่วนของตนที่ได้รับแบ่งจากพ่อฝากกับพี่ไว้ เพื่อให้พี่ช่วย เก็บรักษาไว้ให้ด้วย

เมื่อพี่ได้ครอบครองทรัพย์สมบัติคนเดียวเช่นนี้ ก็มีความกระหม่อมใจและหาโอกาสที่จะไล่น้องสาวออกจากบ้าน เพื่อตนจะได้มีสิทธิ์ขาดครอบครองทรัพย์สมบัติแต่ผู้เดียว

ในที่สุด ก็ทำอุบายเอาเข็มขัดทองไปซ่อนไว้ในที่นอนของน้องสาว แล้วก็ประกาศไปว่าเข็มขัดทองของตนหายไป จึงได้ทำการค้นตามห้องต่าง ๆ ของคนที่อยู่ในบ้าน และพบว่าเข็มขัด

นั้นอยู่ในห้องของน้องสาว จึงเรียกน้องสาวมาพูดว่ากล่าวต่าง ๆ นานา หว่านีสัยไม่ดีชอบลักขโมย น้องสาวก็ได้แต่ก้มหน้าก้มตาไม่รู้จักแก้ตัวว่าอย่างไร เพราะเขาพบของกลางในห้องของตัว เมื่อพี่สาวเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งได้ใจ จึงขับไล่น้องสาวออกจากบ้าน เพราะถ้าขึ้นอยู่ไปก็คงจะขโมยทรัพย์สินสมบัติของตนหมดเป็นแน่ ถึงแม้ น้องสาวจะอ้อนวอนอย่างไร พี่สาวก็ไม่ยอมให้อยู่ในบ้านอีกต่อไป

เมื่อน้องสาวเห็นว่าไม่มีทางจะตกลงกันด้วยดีได้แล้ว จึง ออกปากทวงข้าวของต่าง ๆ ที่ฝากไว้กับพี่ แต่พี่สาวกลับทำไม่รู้ไม่ชี้และไม่ยอมคืนให้ แถมยังขับไล่ไสส่งให้น้องสาวออกไปจาก บ้านตนโดยเร็ว

น้องสาวจึงต้องออกจากบ้านที่เคยอยู่มาแต่เล็กแต่น้อย ด้วยความโศกเศร้าเสียใจอย่างยิ่ง ร้องไห้ก้มหน้าก้มตาเดินออกจากบ้านไปตามยถากรรม ชาวบ้านแถวนั้นเห็นเข้าก็สงสารจึงชวนให้ไปพักอยู่ด้วย นางก็เลยไปอาศัยอยู่กับครอบครัวหนึ่ง และต่อมานางก็ได้แต่งงานอยู่กินกับลูกชายของเพื่อนบ้าน และช่วยกันทำมาหากินด้วยความขยันขันแข็ง

แต่แล้วก็เกิดเหตุร้ายขึ้นกับครอบครัวของนางและชาวบ้าน แถบนั้น คือในปีนั้นเองก็เกิดน้ำท่วมใหญ่ข้าวปลาอาหารและไร่นาเสียหายหมด ครั้นเมื่อน้ำลดแล้วไม่นานก็เกิดข้าวยากมาก แพงขึ้นอีก เพราะข้าวปลาอาหารที่เก็บสะสมเอาไว้ก็หมดลง สามภรรยาคุณี้จึงปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรดี ชาวบ้านแถบนั้นก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกันไม่มีใครจะช่วยใครได้ ก็เห็นมืออยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ ที่บ้านพี่สาว

ดังนั้น สองสามีภรรยาจึงชวนกันไปหาพี่สาว เมื่อไปพบ พี่สาวนางก็แนะนำให้สามีรู้จัก พี่สาวเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า

“แกมาหาฉันเรื่องอะไรกันยะ”

น้องสาวก็มึนหน้าแล้วตอบว่า “ฉันอยากจะมารบกวนพี่ สักเล็กน้อย”

“ฉันไม่มีอะไรจะให้แกหรอก” พี่สาวตอบอย่างมะนาวไม่มี น้ำ

น้องสาวแข็งใจพูดอดอ้อนไปอีกว่า

“ถ้าพี่ไม่กรุณาฉันก็คงอดตายแน่ เพราะเวลานี้ข้าวปลา อาหารที่บ้านไม่เหลือเลย เนื่องจากถูกน้ำท่วมเมื่อคราวที่แล้ว ชาวบ้านแถบนั้นก็แยเหมือนกันไม่อย่างนั้นฉันก็คงไม่มารบกวน ให้เดือดร้อนหรอก”

“เมื่อชาวบ้านเขาไม่มี แล้วฉันจะมีได้อย่างไรละ”

“โธ่! พี่ ฉันขอความกรุณาเพียงครั้งเดียวเท่านั้นแหละ ต่อ ไปฉันจะไม่มารบกวนอีกแล้ว” นางกล่าววิงวอนอย่างน่าสงสาร

“เอ! ฉันบอกว่าไม่มีก็ไม่มีสิ ถ้าฉันขึ้นให้แกไปฉันก็ไม่มีกิน เหมือนกัน”

น้องสาวมองหน้าพี่ด้วยสายตาวิงวอน แต่ก็ไม่ได้ผลอย่าง ไร ครั้นเหลือบสายตาไปทางห้องข้าง ๆ ก็เห็นกระสอบข้าวสาร วางอยู่เต็มไปหมด จึงกล่าวขึ้นว่า

“นั่นกระสอบข้าวไม่ใช่หรือพี่”

พี่สาวตอบอย่างสะบัด ๆ ว่า “ใช่ แต่มีไว้ขาย ไม่ได้มีไว้ แจกใครนี่ยะ”

น้องสาวได้ฟังดังนั้น ก็น้ำตาไหลออกมาด้วยความคับ-
แค้นใจ นึกว่าพี่เราช่างใจร้ายเหลือเกิน ทำกับเราแสนสาหัสทุก
อย่าง แม้เราจะอดตายก็ยังไมื่อยอมช่วย เห็นที่เราจะไม่กลับมา
เหยียบบ้านนี้อีกแล้ว คิดแล้วนางก็ชวนสามีลาพี่สาวกลับบ้าน
ของตน

ครั้นเมื่อกลับมาถึงบ้านแล้ว สองสามีภรรยา ก็ปรึกษากัน
ว่าจะทำอย่างไรกันดี เพราะอดข้าวมาตั้งแต่เช้าแล้ว สามีก็บอกว่า
ให้นางรออยู่ที่บ้าน เขาจะลองเข้าป่าไปหาอาหารดู เพื่อจะพบ
อะไรที่พอจะกินได้ก็จะเอามา ครั้นแล้วสามีก็นั่งเรือไปพร้อมกับ
มิดเล่หนึ่งเดินหายลับเข้าไปในป่า

เมื่อไปถึงป่าแล้วก็เดินเที่ยวหาอาหารเรื่อย ๆ ไป ตั้งแต่เช้า
จนบ่ายก็ยังไมพบอะไรที่พอจะกินเป็นอาหารได้ ในที่สุด ก็นั่ง
ทอดอาลัยอยู่ที่ใต้ต้นไม้ ฝ่ายเทพารักษ์ที่รักษาป่าเห็นเช่นนั้นก็
สงสาร เพราะเห็นว่าเป็นคนดี จึงคิดช่วยเหลือโดยแปลงกายเป็น
งูตัวใหญ่ขดนิ่งอยู่ใกล้ ๆ ต้นไม้ที่เขานั่งอยู่

ชายหนุ่มเหลือบไปเห็นเข้าก็ตกใจกลัว แต่แล้วก็หายกลัว
คิดว่าเราไม่มีอะไรจะกิน เห็นที่จะต้องลองกินเนื้องูสักครั้ง คิด
ได้ดังนั้นจึงยกมือขึ้นไหว้งูตัวนั้นแล้วอธิษฐานว่า

“ลูกช้างอดอยากเต็มที ไม่มีจะกิน ขอความกรุณาต่อท่าน
พระยา งู ขอเนื้อให้เป็นอาหารแก่ลูกช้าง พอกินกันตายไปสักมือ
หนึ่งเถิด ขออย่าได้ทำอันตรายแก่ลูกช้างเลย”

ว่าแล้วเขาก็เอามีดัดเนื้อท่อนหางของพระยา งู และรีบ
ออกเดินทางกลับบ้านทันที

เมื่อไปถึงบ้านก็รีบเอาเนื้อมาให้ภรรยาไปต้ม แล้วก็นั่งรออยู่ด้วยความกระวนกระวาย แต่ในทันใดนั้น เขาก็ได้ยินเสียง ภรรยาร้องเรียกจึงวิ่งเข้าไปหา ภรรยาก็ล่ำลือลักบอกว่า

“นี่ มาดูอะไรนี่เร็วเข้าเร็ว”

“ไม่ต้องดูละน่า สุขแล้วก็ยกมากินกันเถอะ”

“กินอย่างไรกันล่ะ พี่ดูซิ ฉันพูดอะไรไม่ถูกแล้ว” นางกล่าวด้วยความตื่นเต้นสุดประมาณ

สามีอดรนทนไม่ได้จึงชะโงกหน้าไปดูในหม้อที่ต้มเนื้ออยู่ แต่แล้วเขาก็อุทานอย่างลึมตัว

“ทอง! ทอง! เทวดาท่านโปรดเราแล้ว”

ว่าแล้วเขาก็นั่งลงคุกเข่ายกมือไหว้ท่วมหัว กล่าวขอบคุณ เทวดาไม่หยุดปาก ภรรยาก็ทำตามบ้าง แล้วพูดขึ้นว่า

“แล้วเราจะทำอะไรต่อไปล่ะพี่”

“โธ! ง่ายจะตายไป เราก็เอาไปขายที่ร้านข้างทองที่ตลาด เราไม่อดตายแล้ว ต่อไปนี้เราจะรวยกันใหญ่ น้องเตรียมตัวไปกับพี่เถอะ เราจะได้เลยไปกินข้าวที่ตลาดด้วยกัน”

ครั้นแล้วสองสามีภรรยาก็จัดแจงนำทองบางส่วนไปขาย และนำเงินไปซื้ออาหารและสิ่งจำเป็นสำหรับเอาไว้ใช้ ด้วยทองก้อนนั้นเองสามีภรรยาก็เปลี่ยนฐานะเป็นเศรษฐีทันที กิตติศัพท์ความมั่งมีของสามีภรรยาคู่นี้เล่าลือกันต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งชาวนั้นไปเข้าหาพี่สาว

วันหนึ่ง พี่สาวก็ไปที่บ้านของสามีภรรยาคู่นั้น ทำทีว่าจะไปเยี่ยมเยียน แต่ความจริงต้องการจะไปดูให้แน่ชัดว่า สองคน

นั้นรวยจริงหรือเปล่า และรวยเพราะเหตุใด เพราะเมื่อสองสามวันก่อนยังมาอ้อนวอนขอข้าวจากตน

ครั้นเมื่อมาถึงบ้านน้องสาว ก็แก้งทำดีด้วยไต่ถามสารทุกข์สุขดิบต่าง ๆ ขณะเดียวกันตาก็สอดสายตาคูความเป็นอยู่ของบ้านนั้น เห็นข้าวของต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่มีราคาแพงอยู่มากมาย ก็แน่ใจว่าน้องสาวของตนเป็นเศรษฐีจริง ๆ จึงออกปากถามน้องสาวว่าร่ำรวยมาได้อย่างไร น้องสาวก็เล่าความจริงให้ฟังทุกอย่าง พี่สาวได้ฟังดังนั้นก็รีบกลับบ้านทันที แล้วหาเมล็ดหนึ่งเตรียมออกป่าด้วยความโลภคิดจะให้มันมียิ่งกว่าเดิม โดยจะไปหาเนื้องูมาต้มแบบน้องสาวบ้าง

ครั้นเมื่อไปถึงป่าก็เห็นงูใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยผ่านไป นางก็รีบเข้าไปเอาเมล็ดสับท่อนหางของงูทันที แต่ทว่างูนั้นหาใช่งูที่เทวดาแปลงตัวมาไม่ ดังนั้น เมื่อได้รับความเจ็บปวดมันจึงโกรธแค้นหันขวับมากัดและรัดตัวนางเข้าเต็มที่ นางถึงแก่ความตายทันที

พอรุ่งเช้า ชาวบ้านแถบนั้นเข้าป่ามาหาของไปขาย ได้มาพบศพของนางเข้า จึงนำข่าวนี้นี้ไปบอกกับน้องสาว เมื่อน้องสาวและสามีออกมาพบศพของพี่สาวนอนตายอยู่ เห็นในมือถือมีดอยู่ด้วย และมีท่อนหางงูตกอยู่ในบริเวณนั้น ก็เดาเรื่องได้ถูก น้องสาวจึงพูดพึมพำขึ้นว่า

“ไม่ควรเลยที่จะต้องตายอย่างนี้ นี่ละนะที่โบราณกล่าวไว้ โลกมากมกกลากหาย”

ครั้นแล้วสองสามีภรรยาก็ช่วยกันนำศพพี่สาวไปจัดการตามประเพณี และอยู่กินด้วยความสุขตลอดมา

เอาหน้าดูบทำเอง

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนกำพร้าพ่อ พ่อตายมานานแล้วยังเหลือแต่แม่ ชายผู้นี้มีฐานะพอมีพอกิน เขาเป็นคนที่กินจุอยู่สักหน่อย กินอาหารแต่ละมื้อก็มากกว่าคนธรรมดาในราวสองเท่า นิสัยอันนี้เองทำความเดือดร้อนแก่เขามาก เวลาที่จะไปไหนเขาจึงไม่ค่อยจะกินอาหารนอกบ้าน เพราะเกรงว่าคนจะเอาไปนินทา

อยู่มาวันหนึ่ง เขามีความจำเป็นจะต้องไปอยู่บ้านคู่หมั้น ซึ่งพ่อแม่ได้ตกลงหมั้นกันไว้ตั้งแต่ครั้งยังเล็ก ๆ อยู่ และจะต้องค้างอยู่ที่นั่นถึงสามวัน ชายหนุ่มกลุ้มใจมาก เพราะการที่จะไปค้างบ้านเขาก็จำเป็นจะต้องกินข้าวที่บ้านเขาด้วย ชายหนุ่มคิดว่าคราวนี้เราเห็นจะถึงแก่ความอับอายแน่ เมื่อจนปัญญาเช่นนี้จึงเข้าไปปรึกษากับแม่ว่าจะทำอย่างไรดี

แม่ก็บอกว่า ไม่เป็นไรหรอกลูกเอ๋ย เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

เราพักอยู่กับเขาสามวันเท่านั้น เวลาเรากินข้าวกับเขาก็กินแต่น้อยพอเป็นพิธี พอเราหิวก็ใช้วิธีเอาน้ำลูบท้องไว้ก่อนก็แล้วกัน

ชายหนุ่มได้ยินแม่ว่าดังนั้น ก็ค่อยคลายกังวล และคิดว่าตนคงจะไม่อับอายขายหน้าคู่หมั้นเป็นแน่

เช้าวันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มก็เดินทางไปยังบ้านของคู่หมั้น เมื่อไปถึงก็เป็นเวลาบ่ายมากแล้ว ทางฝ่ายคู่หมั้นก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี และจัดแจงให้ชายหนุ่มไปอาบน้ำอาบท่าพักผ่อนให้หายเหนื่อยเสียก่อน และบอกกับชายหนุ่มให้รับประทานอาหารเช้าพร้อมกัน ชายหนุ่มก็ได้แต่ตอบรับไปอย่างนั้นเอง แต่ภายในใจเต็มไปด้วยความไม่สบายใจ เพราะขณะนั้นตัวกำลังหิวข้าวเต็มที่แล้ว และเมื่อถึงเวลากินก็คงจะกินได้ไม่เต็มที่ เพราะเกรงว่าคู่หมั้นเขาจะรู้นิสัยกินจุของตน เขานั่งกลุ้มใจอยู่จนถึงเวลาอาหารเช้า เมื่อฝ่ายคู่หมั้นเชิญเขาก็ทำเป็นอดอดอด บอกว่ายังไม่ค่อยหิว

ต่อมาเมื่อถูกคະยันคະยอหนักเข้า เขาจึงไปร่วมรับประทานอาหารด้วย อาหารเช้าวันนั้นชายหนุ่มรู้สึกว่าน้ำลายสอด้วยความหิว แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่า ตนจะกินเต็มที่ไม่ได้ก็ท้อใจนัก ในที่สุด ก็กินเข้าไปเล็กน้อยแล้วก็จำใจอิม ทางฝ่ายคู่หมั้นก็ตัดพ้อว่า

“อาหารไม่ถูกปากหรือคะ จึงรับประทานได้น้อยเหลือเกิน”

ชายหนุ่มทำท่าอย่างบอกไม่ถูกแล้วตอบอย่างอ้อมแอ้มว่า

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมเป็นคนรับประทานน้อยเช่นนี้เอง”

“อ้อ เป็นอย่างนี้เองหรือคะ ดิฉันก็ไม่ทราบ” หญิงสาว

พาซื้อชุดต่อไป

แล้วต่างก็สนทนากันต่อไปจนกระทั่งมืด ชายหนุ่มจึงแยก
ไปนอน

พอเช้านอนชายหนุ่มก็กลุ้มใจอีก เพราะรู้สึกหิวเป็นกำลัง
ท้องก็ร้องจ๊อก ๆ เพราะเมื่อตอนเย็นกินไม่อิ่มและกินน้อยกว่า
ปรกติ จึงนอนพลิกกระสับกระส่ายไปมาบนที่นอน แต่แล้วก็นึกถึง
คำของแม่ขึ้นมาได้ว่าถ้าหิวให้เอาน้ำลုပ်ท้อง เขาจึงรีบเดินไปเข้า
ห้องน้ำเอาน้ำในตุ่มลုပ်ท้องด้วยความซื่อ ไม่ได้คิดแม้แต่น้อยว่า
แม่บอกเป็นปริศนา เขานั่งเอาน้ำลုပ်ท้องอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่ได้ผล
อย่างไรจึงกลับไปนอนกลุ้มใจต่อไปอีก

ในที่สุด ก็ตัดสินใจว่า รอให้คนเขานอนหลับกันก่อน แล้ว
ตัวจะย่องเข้าไปในครัวหาอาหารที่เขาเก็บไว้กินให้อิ่มเต็มที่
ใคร ๆ ก็คงไม่รู้ คิดได้อย่างนั้นกำลังใจก็ค่อยดีขึ้น เขานอนรออยู่
ด้วยความกระวนกระวาย

ตีกองตীনนั่นเอง ชายหนุ่มก็ค่อย ๆ ย่องออกมาจากห้อง
นอน เมื่อมองหน้ามองหลังอย่างแน่ใจแล้ว ก็ค่อย ๆ ย่องผ่านไป
ยังห้องครัว แต่พอเข้าไปถึงห้องครัว เขาก็ยืนงงเป็นไก่ตาแตก
เพราะในห้องครัวมืดมืดเหมือนกับอยู่ในถ้ำ เขาค่อย ๆ เอามือคลำ
ไปตามฝาห้อง ในที่สุด ก็พบตู้กับข้าวค่อย ๆ เอามือล้วงเข้าไปใน
ตู้ คว้าไปมาอยู่ครู่หนึ่งก็พบไขไก่ฟองหนึ่ง พอเอามือล้วงออกมา
ก็บังเอิญทำแจกรรรมเกิดไปเตะเอาถังเปล่า ๆ เข้าเสียงดังโครม-
คราม ชายหนุ่มเห็นไม่ได้การจึงรีบออกจากครัวอย่างรวดเร็ว และ
ด้วยความตกใจกลัวคิดว่า เขาจะจับได้ว่ามาขโมยของกิน จึงเอา

ไขยัดเข้าไปในปากแล้วกลับเข้าไปนอนทำท่าเหมือนหลับอยู่

ฝ่ายพ่อแม่และพี่น้องของคู่หมั้น เมื่อได้ยินเสียงโครมครามเช่นนั้นก็ตกใจตื่นขึ้น พวกหนึ่งเข้าไปดูในครัวเห็นถึงน้ำล้นและประตูเปิดอยู่ก็คิดว่าขโมยขึ้นบ้าน จึงออกมาตรวจดูรอบ ๆ บ้านก็ไม่พบอะไร แต่แล้วคู่หมั้นของชายหนุ่มก็สงสัย เพราะว่าเสียงโครมครามทำให้คนตกใจตื่นหมด แต่ทำไมคู่หมั้นของเธอจึงไม่ตื่น เธอรู้สึกแปลกใจมาก เกรงว่าคนร้ายจะทำอันตรายเอาก็เป็นได้ จึงพาพ่อแม่และพี่น้องไปดูที่ห้องนอนของชายหนุ่ม เมื่อไปถึงเห็นชายหนุ่มกำลังนอนคลุมโปงอยู่จึงดึงผ้าห่มออก เห็นเขานอนนิ่งเฉยทำตาปริบ ๆ และเห็นแก้มบวมปูดออกมาจึงถามว่า

“คุณเป็นอะไรไป?”

ชายหนุ่มไม่ตอบ ได้แต่สั่นหน้าไปมา

หญิงสาวถามต่อไปว่า “คุณเป็นผีรึ แก้มปูดเขียว?”

ชายหนุ่มสั่นหน้าไปมาไม่พูดอีก

หญิงสาวนึกในใจว่าชายหนุ่มคงจะเป็นมาก จนถึงกับพูดไม่ได้จึงเอามือลูบแก้มที่ปูดออกมา ชายหนุ่มสะดุ้งรีบเบนหน้าหลบมือกลัวว่านางจะรู้ความจริง แต่นางกลับเข้าใจผิด คิดว่าชายหนุ่มเจ็บมากจนทนไม่ไหว เธอรู้สึกสงสารมาก จึงปรึกษากับพ่อแม่ให้ตามหมอมาผ่าเอาฝีออก

เมื่อหมอมาถึงก็ถามอาการของชายหนุ่ม ชายหนุ่มก็ไม่ยอมตอบได้แต่สั่นหน้าบ้าง พยักหน้าบ้าง ในที่สุด หมอเห็นไม่ได้การแน่จึงตกลงใจผ่า ชายหนุ่มได้ยินหมอพูดเช่นนั้นก็พยายามสั่นหน้า ไม่ยอมให้หมอผ่า หมอจึงให้คนช่วยกันจับแล้วจัดการ

ฝ่าทันที พอมีดของหมอกระทบกับไขในปาก ไขก็ไหลออกมาปนกับเลือด ทำให้ดูเหมือนว่ามีทั้งเลือดและหนอง หมอจึงเอาสำลีเช็ดจัดการเย็บให้และบอกว่าอีกไม่กี่วันก็หายเพราะฝียุบแล้ว ชายหนุ่มได้รับความเจ็บปวดมากจนน้ำตาไหลโกรธตัวเองเป็นที่สุด นึกในใจว่า ตัวเรานี่ช่วยเหลือเกิน พรุ่งนี้เห็นจะต้องกลับบ้านเสียที่ไม่อยู่อีกแล้ว แต่งานแต่งการก็ไม่เอาทั้งนั้นแหละ ขึ้นอยู่ต่อไปถ้าเขารู้ความจริงเข้าก็ขายหน้าเขาตายแน่

เมื่อหมอลงไปแล้ว ทางฝ่ายคู่หมั้นก็พากันไปนอน ส่วนชายหนุ่มที่อยู่ทางนี้ก็คายเปลือกไข และขว้างทิ้งออกไปด้วยความโมโหสุดขีด คินนั้นเขานอนระบมเจ็บแผลแทบแย่

พอรุ่งเช้า เขาก็ลาคู่หมั้นกลับ ถึงแม้ว่านางจะห่วงเหนียว เขาไว้อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่ยอมจะกลับบ้านท่าเดียว ในที่สุด นางก็ไม่สามารถจะห้ามเขาได้ ชายหนุ่มออกเดินทางจากบ้านคู่หมั้นกลับไปบ้านด้วยความโล่งใจ และปณิธานว่าชาตินี้จะขออยู่เป็นโสดไม่ยอมแต่งงานกับใครอีกแล้ว เช็ดจนตาย

